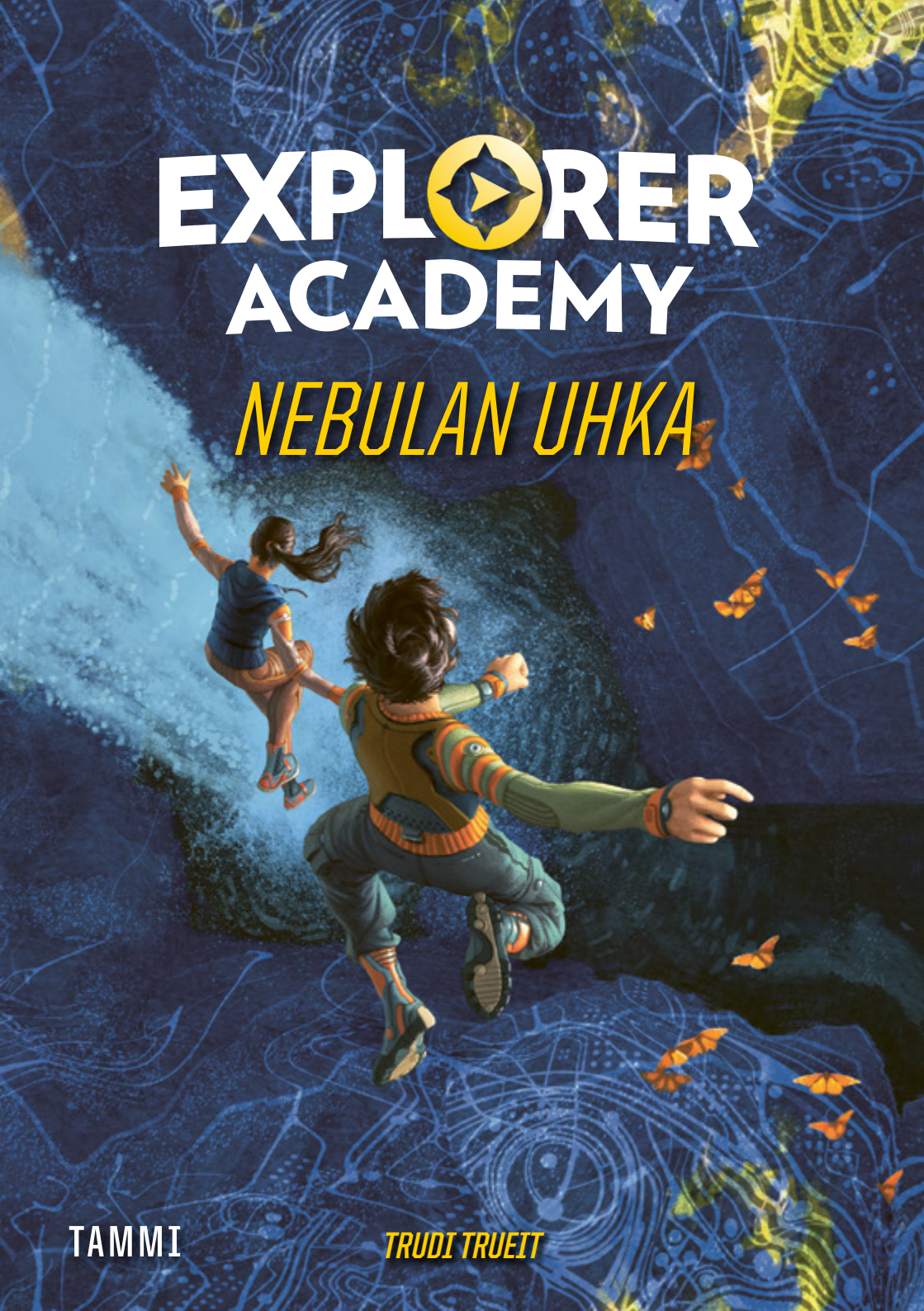

EXPLORER ACADEMY

NEBULAN UHKA

TAMMI

TRUDI TRUEIT

EXPLORER ACADEMY

NEBULAN UHKA

TRUDI TRUEIT

TAMMI
HELSINKI

OMISTETTU WILLIAMILLE, JONKA ANSIOSTA SEIKKAILU ON KOKEMISEN ARVOINEN.

– T. T.

Alkuteos: *Explorer Academy. Book 1. The Nebula Secret*

Copyright © 2018 National Geographic Partners, LLC

All rights reserved. Reproduction of the whole or any part of the contents without written permission from the publisher is prohibited. NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society, used under license.

Designed by Eva Absher-Schantz

Codes and puzzles developed by Dr. Gareth Moore

Suomentanut Jouko Ruokosenmäki

Suomenkielinen laitos © Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3798-5

Painettu EU:ssa

**MIKÄÄN EI OLE MAHDOTONTA,
JOS SUUNTAA JA ANNOSTEE
ENERGIANSA OIKEIN.**

—Nellie Bly (1864–1922)

39° POHJOISTA LEVEYTTÄ | 77° LÄNTISTÄ PITUUTTA

► "CRUZ!"

Ääni kantoi aaltojen yli hänen korviinsa. Cruz kääntyi ja näki isän vilkuttavan rannalla. Ei kai vielä ollut aika lähteä? Polvia myöten lämpimässä aallokossa seisova Cruz kohotti kättään. Hän levitti sormensa pyytääkseen – anoakseen – viittä lisäminuuttia. "Ole kiltti", hän kuiskasi iltatuuleen.

Kolmen tunnin kuluttua hänen oli lähdeävä Explorer Academyyn. Kauaista oli pitkä matka Washingtoniin.... tarkalleen ottaen 7 857 kilometriä. Ja Cruzia pelotti. Mitä jos hän ei saisi siellä ystäviä? Mitä jos hän ei selviäisi koulutuksesta? Mitä jos hän tuottaisi pettymyksen perheelleen, ystävilleen, opettajilleen ja kaikille, jotka odottivat häneltä jotakin, johon hän ei itse ollut varma pystyvänsä?

Isä näytti hänelle peukkua.

Jees!

Cruz karkotti epäilykset mielestään ja kääntyi kohti Hanalein lahden mandariininoranssia auringonlaskua. Hän pohtisi asioita tuonnempana. Hän liukui laudan päälle mahallaan ja ryhtyi melomaan käsivarsilla lämpöisen, turkoosin veden poikki kuten tuhannet kerrat aiemminkin. Hän oli surffannut niin pitkään kuin hän saattoi muistaa. Isä kiusoitteli, että Cruz vietti vedessä yhtä paljon aikaa kuin kuivalla maallakin, ja se saattoi hyvinkin

olla totta. Hän rakasti aaltojen keinutusta. Vesi oli vankkaa ja luotettavaa. Lohdullista.

Lähestyessään aallon murtumakohtaa Cruz tarttui lautansa reunoihin. Hän painoi kärjen pinnan alle, sukelsi sulavasti kuin ankka, ja maininki pyyhki hänen ylitseen. Noustuaan pintaan Cruz meloi vielä vähän kauemmas ja teki sitten 45 asteen käännöksen, jonka jälkeen hän lähti etenemään rannan suuntaisesti. Tähdäten laiturin päähän hän nousi istumaan laudan päälle, jalat vedessä roikkuen. Hän viihtyi lähtöalueella eli piikillä. Se oli ”tyyntä myrskyn edellä”, kuten Lani tapasi sanoa. Keikkuessaan tällä tavoin veden varassa Cruz saattoi ajatella mitä vain tai olla ajattelematta yhtään mitään. Päätös oli hänen. Viimeisenä päivänä ennen lähtöä Cruz ei halunnut ajatella. Hän halusi tuntea. Hän halusi kokea joka ikisen tunteen. Ja muistaa ne.

Vasemmalla, puolikuun muotoisen salmen takana, kohosivat pohjoisrannan vuorten smaragdihuiput. Hiipuvassa valaistuksessa saattoi helposti erottaa valkoiset vesiputoukset, jotka syöksyivät rinteiden railoja pitkin alas. Cruz näki isänsä kävelevän pysäköintipaikan poikki – hitsi, jopa 20 mailin päässä rannasta purjehtivat veneetkin erottaisivat tuon hullunkirjavan keltasinisen sahalaitakuviopaidan. Isä oli menossa Goofy Footiin, heidän surffikauppaansa, sulkeakseen sen yöksi. Cruz vilkaisi oikealle, syvän oranssiin auringonlaskuun. Ikään kuin hohtava pallo olisi vierittänyt maton auki ihan vain häntä varten, jättääkseen hyvästit. Cruzin tulisi kyllä ikävä tätä paikkaa.

”Eihän sinun ole pakko mennä”, sanoi Lani viime keväänä, kun Cruz kertoi tulleensa hyväksytyksi akatemiaan. Tytön sanat kirvelivät. Lani oli hänen paras ystävänsä – se, joka näki aina asioiden valoisan puolen. Ei Cruz voinut tyttöä syyttääkään. He olivat molemmat hakeneet kouluun, mutta vain Cruz oli hyväksytty sinne. Se oli ollut melkoinen järkytys. Hän oli ollut ihan varma, että Lani valittaisiin ennemmin kuin hänet – Lani oli paljon fiksumpi ja kekseliäämpi. Mutta sitten kirjattu kirje oli saapunut. Hänelle. Se oli varsin vaikuttava, kirjepaperi oli herraskaista ja sinetti hohti kultaishena.

**EXPLORER
ACADEMY**

Arvoisa Cruz Coronado,

onneksi olkoon! Järjestöllä on ilo toivottaa sinut tervetulleeksi kunnianarvoisaan Explorer Academyyn. Jos otat paikan vastaan, pääset opiskelemaan uusien tutkimusmatkailijoiden seuraavalle vuosikurssille ja saat ainutlaatuisen tilaisuuden oppia maailman johtavien tieteilijöiden, tutkijoiden, ympäristönsuojelijoiden, valokuvaajien ja journalistien johdolla sekä matkustaa ympäri maailmaa upeisiin historiallisiin kohteisiin. Tämä kunnia tarjotaan vain ja ainoastaan kaikkein etevimmille ehdokkaille.

Odotamme mielenkiinnolla vastaustasi!

Parhain terveisin

Tohtori Regina M. Hightower

Explorer Academyn johtaja

Cruzin Marisol-täti, joka opetti akatemiassa antropologiaa, oli sanonut, että kouluun hyväksyttiin vuosittain vain noin 25 oppilasta eri puolilta maailmaa. Sinne pääseminen oli melkoinen kunnia. Cruz mietti silti, oliko hän oikeasti ansainnut tätä. Täti oli hyvinkin voinut puoltaa hänen hakemustaan. Tai ehkä paikka oli tarjottu hänelle hyvitykseksi. Cruzin äitikin oli ollut töissä

järjestössä – hän oli toiminut tutkijana Synteesissä, akatemian tiedejaostossa. Seitsemän vuotta sitten äidin laboratoriossa oli tapahtunut vakava onnettomuus. Se vei hänen henkensä. Tragediassa oli kuollut toinenkin Synteesin tutkija, tohtori Elistair Fallowfield. Enempää Cruzille ja tämän perheelle ei asiasta kerrottu. Vain se, että äiti oli ollut väärässä paikassa väärään aikaan. Cruz vihasi tuota sanontaa. Eikö jokainen, joka kuolee onnettomuudessa, ole väärässä paikassa väärään aikaan?

”Luulin, että meidän oli tarkoitus mennä akatemiaan yhdessä”, Lani oli sanonut Cruzille.

”Niin, mutta Marisol-tädin mielestä...”

”Totta kai tätisi haluaa, että menet sinne heti. Onhan hän itsekin siellä. Mitä mieltä *sinä* olet?”

Cruz tiesi, että Lani halusi hänen sanovan, että hän pyytäisi koulua odotamaan vuoden verran. Lani saisi silloin yrittää uudestaan. Mutta Cruzista se ei välttämättä ollut hyvä ajatus. Hän pelkäsi, että jos hän ei menisi kouluun nyt, häntä ei enää kutsuttaisi sinne toistamiseen. Ja häntä vaivasi jokin muukin. Epämääräinen tunne. Ei, se oli enemmän kuin tunne. Hän ei osannut selittää sitä – mutta hänen oli pakko noudattaa vaistoaan. ”Minusta tuntuu...” Sanat olivat takertuneet kurkkuun. ”Minusta tuntuu, että haluan mennä sinne nyt.”

Lani oli nostanut kädet pystyyn. ”Selvä. Hyvä on. Sen kun menet vain.”

”Älä nyt suutu. Voimme silti tavata aina kun haluamme, vaikka lähdenkin seilaamaan Orionilla.”

Lani oli kohottanut kulmakarvojaan epäluuloisena. ”Niin varmaan. Soittelet takuulla minulle tutkimusalukselta maailman ääristä.”

”Miksi en soittaisi? Onhan minulla Mell.”

”Saatko sinä ottaa MAVin mukaan?”

Mell oli Cruzin mehiläisdrooni, peukalonkokoinen MAV eli miehittämätön ilma-alus. Hän sai sen isältään lahjaksi venäytettyään polvensa viime vuonna, jotta hän voisi ”edelleen nähdä aallot, vaikka ei voinutkaan tuntea niitä”. Loppujen lopuksi Cruzilta jäi väliin vain muutama päivä lainelautailua.

”Juu-uh.” Cruz oli hymyillyt Lanille. ”Ei tämä niin toivotonta ole. Voin kertoa sinulle, millaista koulussa on, jotta olet varautunut kaikkeen, kun

pääset sinne ensi vuonna. Mehän voimme leikkiä, että sinä olet omassa huoneessasi ja minä omassani, sen sijaan, että olisin...”

”...toisella puolella maailmaa”, Lani oli sanonut haaveillen, mutta hän oli kieputellut hiuksiaan... myöntymisen merkiksi.

”Älä viitsi, Lani”, Cruz oli pyytänyt. ”Tarvitsen sinun tukeasi.”

”Hyvä on, hyvä on, mutta muista sitten pitää yhteyttä, muuten jäljitän sinut vaikka Pohjoisnavalle asti, jos on pakko.”

Lani ei ollut laskenut leikkiä. Jos Cruz oli jotakin oppinut niin sen, että jos Leilani Kealoha sanoi jotakin tekevänsä, hän myös teki sen.

”Ilman muuta”, hän oli vastannut. ”Se on selvä kuin isukin guavapiirakka.”

Lani oli ristinyt käsivartensa. ”Tiedät, että vihaan piiraita.”

Tytöt.

Siinä! Cruz löysi kaipaamansa aallon. Hän laski rintakehensä ja painautui lautta vasten. Kun maininki kohosi hänen takanaan, Cruz kääntyi rantaa kohti ja meloi kaikin voimin. Vedot olivat vahvoja ja varmoja. Kaikki oli kiinni ajoituksesta. Jos nousee liian aikaisin, ei osu aallonharjalle. Jos liian myöhään, jää sen alle. Cruz tunsi, miten aalto kasvoi hänen takanaan.

Hetki on melkein koittanut. Vielä... muutama... sekunti...

Kun hän tunsi laudan peräpään kohoavan, Cruz taivutti selkäänsä, kohottautui käsien varaan ja painoi jalat lautta vasten... oikea jalka eteen ja vasen taakse, goofy-asentoon. Yleensä oikeakätiset lainelautailijat surffaavat vasen jalka edessä, mutta Cruz teki toisin. Hän nousi hitaasti matalaan kyykkyyyn. Kun aalto murtui hänen allaan, Cruz irrotti otteensa laudasta ja kohosi seisomaan, kädet suorina tasapainottamassa asentoa. Cruz tunsi tutun, onnistuneen liu’un. Hän oli osunut aaltoon täydellisesti!

”Jii-haa!” hän huusi ja ohjasi lautta sisemmäs. Pärskeet osuivat kasvoille, kun hän teki loivan S-kiepin vesipyörteen sisässä. Cruz siirsi painopistettään kaartuen ensin vasemmalle, sitten oikealle, sitten uudestaan vasemmalle, ja hän ratsasti aallolla niin nopeasti kuin vain pystyi. Surffaaminen sai Cruzin tuntemaan itsensä vahvaksi. Vapaaksi! Voittamattomaksi! Kunpa tunne vain kestäisi kauemmin kuin televisiomainos. Cruz ratsasti aallolla rantaa kohti, kunnes aalto hajosi vaahdoksi. Hän kurotti kohti karkuremmiä, joka kiinnitti hänen nilkkansa lautaan, mutta sitten hän epäröi. Ei kai vielä ollut kulunut viittä minuuttia?

Jos vielä kerran...

Cruz riensi takaisin tyrskyihin ja nakkasi lautansa veteen, loikkasi sen päälle ja meloi kohti ulappaa. Kuten äsken, hän ponnahti ylös noustakseen laudan päälle. Cruz oli juuri nostamassa vasenta jalkaansa tarkastaakseen nilkan kiinnityksen, kun hän tunsu nykäisyn oikeassa jalassaan. Se ei ollut mikään ohi uivan kalan tai kilpikonnan hipaisu. Se oli kunnon kiskaisu. Ja se saattoi merkitä vain yhtä asiaa: hai! Cruz yritti siirtyä laudan vasemmalle puolelle, mahdollisimman kauas haista, mutta otus piti tiukasti kiinni hänen nilkastaan. Se kiskoi Cruzia alaspäin, kohti pohjaa.

Älä hätäänny! POTKAISE!

Cruz tarrasi lautaan, sillä mikään muu ei pitänyt häntä pinnalla, ja potkaisi koko voimallaan. Jos Cruz onnistuisi kääntymään ympäri, hän voisi käyttää lautaa ja motata haita kuonoon päästäkseen sen otteesta irti. Samalla kun hän kamppaili, miljoonat ajatukset pyörivät hänen päässään.

Typerys! Hait saalistavat illansuussa! Olisit lähtenyt, kun isä kutsui. Ei sinun pidä hukkuu! Typerys!

Hän nieli vettä. Hän ei voinut hengittää.

Ei. Ei. Ei!

Sanat takoivat hänen mielessään sydämenlyöntien tahtiin.

Hän ei kuolisi tällä tavalla.

Keuhkot tulessa ja voimat vähissä Cruz vetäytyi kippuraan ja yritti vielä kerran lyödä koko voimallaan. Hän hui taisi ja nyrkki osui johonkin kovaan ja sileään. Ympäröivä vesi täyttyi ilmakuplista. Hän näki keltaisen käärmeen. Ei! Letkun. Kyseessä ei ollutkaan hai. Se oli ihminen! Huitoessaan Cruz oli irrottanut ilmaletkun sukeltajan säiliöstä. Cruz tunsu nilkassaan terävää kipua, ja sitten hän oli vapaa! Kuplien läpi hän erotti kaksi polskivaa räpylää. Sukeltaja oli lähdössä pakoon.

Cruz ui kohti pintaa, hänen keuhkonsa olivat räjähtämäisillään. Hän työnsi käsivarsiaan veden halki, ylös ja sivulle, ylös ja sivulle. Hän piti jalat liikkeessä, potki, potki, kunnes viimein pääsi pinnalle. Cruz veti ilmaa sisään ja niin paljon kuin vain pystyi. Vettä polkien hän käännähti ympäri ja katsoi tarkkaan laiturilta rannalle, horisonttiin ja takaisin. Hän käänsi päätään moneen otteeseen, mutta ei nähnyt ketään.

Ota rauhallisesti. Olet kunnossa. Hän on poissa. Olet kunnossa.

Cruz heilautti kättään taaksepäin ja tavoitteli lainelautaa, joka oli yhä remmillä kiinni hänen jalassaan. Hän yritti liu'uttaa laudan alleen mutta vapisi edelleen niin pahasti, että normaalisti helppo liike vaati nyt monta yritystä. Tarraten lautaansa ja vilkuillen olkansa yli hän ratsasti aallolla, kunnes lauta raapaisi rantahiekkaa. Henkeään haukkoen Cruz kiepahti laudan päältä märälle hiekalle. Hän ei ollut koskaan ollut yhtä onnellinen päästyään rannalle! Hän makasi selällään monta minuuttia ja tunnusteli hengitystään. Käsivarsia kihelmöi. Kurkkuun sattui ja oikeaa nilkkaa kivisti. Mutta hän oli elossa.

Samalla kun Cruz tuijotti syvän violettia taivasta ja yön hitaasti syttyviä ensi tähtiä, hänen mielessään kieppui vain yksi ajatus: *Miksi?*

► **"TAISI** olla melkoinen tsunami", isä totesi lukitessaan surffikaupan oven Cruzin selän takana.

"Häh?"

"Näytät aika pöllähtäneeltä, poika."

"Olen ihan kunnossa."

"Olet naarmuttanut jalkasi."

"Niinkö?" Cruz vilkaisi alas ja näki punaisen verinoron valuvan oikean nilkan haavasta. "Jaa... raapaisin varmaan sen johonkin koralliin."

Isä vei hänet kaupan perällä sijaitsevaan pesuhuoneeseen ja puhdisti haavan. "Aikamoinen viilto se on, mutta taidat pärjätä ilman tikkejä. Jäät varmaan henkiin."

Isän sanat, joiden piti rauhoittaa häntä, saivat kylmät väreet kulkemaan pitkin Cruzin selkää. Oli onni, että hän oli elossa. Ehkä Cruzin kannattaisi kertoa isälle, mitä oikeasti oli tapahtunut. Mutta jos hän tekisi niin, isä saattaisi muuttaa mielensä akatemian suhteen. Isä oli jo muutenkin kahden vaiheilla. Ensin hän ei halunnut Cruzin menevän kouluun. Hän sanoi, että Cruz oli liian nuori ja koulu oli liian kaukana kotoa ja tutkimusmatkat olivat liian vaarallisia, mutta he molemmat tiesivät, että isä vastusti ajatusta vain yhdestä syystä – eikä se liittynyt ikään, etäisyyteen tai vaaroihin.

Cruzin äidin kuoltua isä oli päättänyt muuttaa takaisin Kauaiin, jossa hän oli varttunut. Uusi alkua ei ollut helppo, mutta isä ja poika olivat pärjänneet. Cruzin isä avasi Goofy Foot -surffikaupan. Cruz meni uuteen kouluun ja sai uusia ystäviä. He keksivät tekemistä viikonlopuiksi. He kävivät surffaamassa

saaren kaikilla loistavilla ja myös vähemmän loistavilla rannoilla. He patikoivat kymmenillä poluilla, aina itäiseltä Nukkuvalta jättiläiseltä länteen Waipoon putouksille. He osallistuivat jopa vuorikiipeilykurssille. Ajan myötä Cruz ja isä alkoivat toipua surusta. Nyt tilanne oli vakaa – ei ehkä täydellinen, mutta ei myöskään kipeä tai tuskallinen. Kuten ranta laskuveden aikaan, elämä oli tasaista ja varmaa. Nyt Cruz halusi kuitenkin palata paikkaan, jossa heidän perheensä hajosi, ja ehkä vanhat haavat aukeaisivat jälleen.

”En oikein ymmärrä”, isä oli katsonut häntä ihmeissään. ”Haluatko mennä sinne takaisin, kaiken tapahtuneen jälkeen?”

”Haluan mennä *kaikkialle*, isä. Haluan tutkimusmatkailijaksi.”

”Olit niin nuori. Et voi millään muistaa...”

Se piti kyllä paikkansa. Cruz oli viisivuotias, kun äiti kuoli. Jos hän muistaisi heidän yhteisen elämänsä paremmin, ehkä hänellä ei olisikaan niin kova hinku mennä akatemiaan. Hän olisi tyytyväinen. Tai kauhuissaan.

”Cruz?” Isän ääni palautti hänet nykyhetkeen.

”Niin?”

"Sanoin, että ethän vain ole loukannut mitään muuta paikkaa? Löitkö pääsi?"

"En."

"Mene sinä vain yläkertaan. Minä suljen kaupan. Muuten, Lani piipahti käymässä."

"Niinkö?" Cruz mietti, miksi Lani ei ollut tullut rannalle.

"Hän jätti sinulle jotakin. Odota hetki." Isä meni myymälän puolelle ja palasi sieltä pieni turkoosi lahjapussi mukanaan.

Cruz repi auki lahjapaperikerrokset, joiden alta löytyi kortti ja valkoinen, neliskulmainen rasia. Hän avasi kortin.

***Nyt voit ohjata Melliä missä vain ja milloin vain.
Tai no et ihan missä vain. Toimintasäde on noin
4 000 jalkaa.***

Aloha, Lani

P.S. Minähän sanoin, että pystyn siihen!

Cruz avasi laatikon kannen. Pumpulityynyllä lepäsi hunajakennon muotoinen piskuinen rintaneula. Cruz naurahti. Oli ihan Lanin tapaista ottaa haaste vastaan ja kaiken lisäksi selvittää se. "Hän onnistui!"

Isä kallisti päätään. "Mikä se on?"

"Sen kautta voi ohjata Melliä", Cruz vastasi ja piteli neulaa peukalon ja etusormen välissä. "Lani teki äänellä toimivan kauko-ohjaimen, jotta minun ei tarvitse käyttää käsisäädintä tai puhelinta. Varmaan hänen äitinsä auttoi, mutta silti..."

"Kylläpä se Leilani on fiksu", isä sanoi.

Cruz unohti kipeän nilkkansa ja kapusi portaat ylös heidän asuntoonsa, joka sijaitsi kaupan yläkerrassa. Hän riensi huoneeseensa ja kiinnitti neulan t-paitansa rinnukseen. "Mell, käynnisty", hän sanoi.

Hyllyllä lepäävän pikkuisen hiilikuituisen mehiläisen silmät välähtivät mustista kultaisiksi. Kauko-ohjain toimi!

"Mell, tule tänne", Cruz komensi. Muutamassa sekunnissa tietokone-mehiläinen, joka oli vain vähän oikeaa mehiläistä suurempi, leijui parin sentin päässä hänen nenästään. "Mell, istu olkapäälleni", hän sanoi. Mehiläinen totteli. Hurjaa!

Cruz käynnisti tietokoneen. Heti kun Lani vastasi videopuheluun, Cruz hihkaisi: "Mell, puhu ja vilkuta Lanille tietokoneen näytöllä!"

Suristen Mell heilutti tuntosarviaan.

Lani nauroi ja vilkutti takaisin. "Olen iloinen, että se toimii."

"Se on täydellinen." Cruzin äänestä huokui ihailu.

"Muistathan sitten antaa sille selkeitä käskyjä."

"Totta kai. Kiitos, Lani."

"Ole hyvä vain." Lani säteili tyytyväisyyttä.

"Hei, minkä vuoksi et tullut rannalle?"

"En tiedä." Lanin hymy hyytyi. "Ajattelin, että haluat ehkä olla yksinäsi. Viimeinen päivä ja sitä rataa."

"Olisit tullut vain." Cruz vilkaisi varmistaakseen, ettei isä ollut tullut vielä ylös. "Et ikinä usko, mitä minulle tapahtui!"

"No mitä?"

"Joku yritti hukuttaa minut!"

Lani tuhahti. "Niin varmaan."

"En minä vitsaile", Cruz sanoi. "Joku tarttui nilkkaani ja yritti kiskoa minut pinnan alle..."

"Joku rantavahdeista varmaan kepposteli. Kuka se poika on, joka nakkelee meitä aina rypäleillä, kun kuljemme ohi? Manu tai Mano jotakin..."

"Ei se ollut rantavahti, Lani. Tyypillä oli sukelluspuku, räpylät, maski, happisäiliö... koko hoito. Usko nyt, hän yritti tappaa minut ja oli vähällä onnistua."

Lanin ilme muuttui, kun hän tajusi, että Cruz ei laskenut leikkiä. "Kuka sinulle haluaisi tehdä pahaa?"

"En tiedä."

"Oletko kunnossa?"

Cruz liikutti nilkkaansa. Sitä ei jomottanut enää. "Joo."

"Isäsi varmaan pimahti, kun kerroit hänelle."

"Minä en..."

"Mitä minulle kerrottiin?"

Cruz pyörähti ympäri. "Öh... hei, isä. Lani tarkoitti sitä korallia." Hän kääntyi takaisin Lanin puoleen. "Ehhei, isä on nähnyt minun telovan itseni pahemminkin!" Cruz mutristi suutaan, jotta Lani hoksaisi, ettei hän halunnut isän tietävän asiasta sen enempää.

Lani tajusi vinkin. "Hauskaa matkaa, Cruz. Pidä huolta itsestäsi!"

"Totta kai."

"Koska jos et muista olla varovainen, minä jäljitän sinut vaikka..."

"Pohjoisnavalle asti, tiedetään." Cruz kosketti hunajakennonappia. "Kiitos vielä kerran."

"Aloha", Lani sanoi ääni väristen.

"Aloha."

Näyttö pimeni.

Cruzin isä istui sängyn laidalla kermanvärinen kirjekuori kädessään.

"Onko se minulle?" Cruz uteli.

Isä naputti kuorella polveaan. "On."

Kului puoli minuuttia.

"Aiotko... tuota... antaa sen minulle tänä vuonna?" Cruz vitsaili. Hän arvasi, että kuoressa oli varmaankin rahaa. Isän oli aina vaikeaa päästää dollareita käsistään.

"Hyvä kysymys." Isä raaputti otsaansa. "Anteeksi. En oikein tiedä, miten tämä pitäisi tehdä."

Cruz suoristi selkensä. Ehkä kyse ei ollutkaan käteisestä.

"Olen harjoitellut tätä miljoonia kertoja", isä sanoi. "Mutta nyt en osakaan... pitäisi kai vain sanoa se ja hoitaa asia pois päiväjärjestyksestä, vai mitä?"

"Niinhän sinä olet aina minua neuvonut."

"Hyvä. Hyvä on. Tuota noin. Sanon sen suoraan."

"Iiisää."

"Tämä on kirje äidiltäsi."

Cruz pomppasi pystyyn, ja Mell putosi hänen olkapäältään. Mehiläinen tokeni nopeasti, kiepsahti ilmassa ja yritti laskeutua takaisin Cruzin päälle. "Mell, katkaise virta", Cruz komensi ja otti robottihyönteisen kiinni. Hän asetti sen pöydälle. "Onko se... äidiltä? En käsitä. Miten...?"

"Emme koskaan puhuneet hänen projekteistaan", isä selitti. "Mutta tiesin, että hänen työnsä Synteesissä oli... haastavaa. Jopa vaarallista. Lupasin äidillesi, että jos hänelle tapahtuu jotakin, antaisin tämän kirjeen sinulle, kun täytät kolmetoista."

"Mutta minähän täytän kolmetoista vasta..."

"Marraskuun kahdeskymmenesyhdeksäs päivä, juuri niin", isä sanoi. "Mutta olet silloin akatemiassa, ja minusta olisi väärin odottaa joululomaan asti... Lupasin kyllä, mutta..." Hän nousi seisomaan. "Ajoitus on melko huono, eikä olekin? Lähdet parin tunnin päästä. Mitä minä oikein ajattelin? Tehdään tämä joskus toiste..."

"Eikä!" Cruz loikkasi seisomaan. Laskiko isä leikkiä? Cruz ei odottaisi äitinsä kirjettä enää hetkeäkään. "Ei syytä huoleen, isä", hän sanoi rauhallisesti ja ojensi kättään. "Kyllä minä kestan sen."

Isä laski kuoren Cruzin kämmenelle, ja hänen olemuksensa rentoutui välittömästi, ikään kuin hän olisi päästänyt irti raskaasta taakasta. Isä vilkaisi sāngyllä lojuvaa avointa matkalaukkuja. "Oletko pakannut jo kaiken?"

"Lähestulkoon."

"Haluatko tosiaan ottaa tuon mukaan?" Hän nyökkäsi kohti pienen lumisadepallon kokoista hopeista metallikupolia, jonka Cruz oli pakannut laukun nurkkaan.

"Miksi en ottaisi?"

"Se on hauraampi kuin miltä näyttää. Se voi hajota lennon aikana. Tai tulli voi luulla sitä aseeksi ja takavarikoida sen."

Isä oli tietysti oikeassa. Cruz ei voinut vaarantaa arvokkainta aarrettaan. Hänen olkapäänsä lysähtivät. "Jätän sen kotiin."

"Älä sure, se on täällä turvassa." Isä käveli ovelle. "Ota nokoset, jos suinkin pystyt, poika. Edessä on pitkä lentomatka."

"Isä?" Cruz ojensi kirjettä. "Etkö sinä halua...?"

"Ei, se on osoitettu sinulle. Tulen hakemaan sinut puolen tunnin kuluttua." Hän poistui ja sulki oven hiljaa mennessään.

Cruz tuijotti pergamenttikuorta. Käänteli sitä käsissään. Kummallakaan puolella ei lukenut mitään, ei edes hänen nimeään. Mitä hän vielä jahkaili? Cruz työnsi sormensa kuoren läpän alle. Se aukeni vaivatta.

Sydän pamppaillen hän otti kuoresta ohuen, taitetun lapun, joka oli samaa kermanväristä paperia kuin kuorikin. Hellävaroen Cruz avasi sen. Musta tussijälki oli hiukan haalistunut, vino käsiala oli kuin hienointa silkkiä:

Rakas Cruz,

*jos luet tämän, en ole enää luonasi, ja olen siitä
äärettömän pahoillani. Se, että saatoin sinut maailmaan
ja sain seurata varttumistasi, on ollut suurin iloni.
Antaisin mitä vain, jos voisin olla luonasi ja antaa
sinulle syntymäpäivähalauksen, mutta tämän kirjeen
pitää nyt riittää. Toivon sinulle tänä vuonna ja kaikkina
tulevinakin vuosina elämää, joka on täynnä löytöjä,
intoa, onnistumisia, ystävyyttä, hyvyyttä, rauhaa ja
rakkautta. Nuo asiat tuovat elämään sisältöä, elimmepä
sitten yhden päivän tai sata vuotta. Hauskaa 13-vuotis-
päivää! Älä koskaan unohda, että olet ainutlaatuinen.
Äläkä koskaan unohda, että minä rakastan sinua.*

Äiti

Toisinaan Cruz kaipasi äitiä niin paljon, että se teki kipeää. Ihan fyysisesti. Kuten silloin, kun on flunssa ja kehoa kolottaa luita myöten. Cruz otti metallikuulan laukustaan. Se tuntui kylmältä. Hän asetti kuulan yöpöydälle ja napautti sen kylkeä. Välittömästi kolmiulotteinen hologrammikuva hänen äidistään ilmaantui hopeanhoitoisen projektorin ylle. Myös Cruz oli mukana videossa. Hän oli arviolta kolmevuotias. He olivat rannalla. Cruz ei tiennyt tarkkaa paikkaa, mutta siellä oli selvästi ollut koleaa, sillä he molemmat olivat kääriytyneet lämpimästi vaatteisiin. Cruzin yllä oli keltainen sadetakki, jonka helmassa oli ankan kuvia, ja päässä samanvärinen lakki. Keltaisissa kumisaappaissaan hän kaivoi punaisella muovilapiolla innokkaasti ojaa ympärilleen. Äiti kikatti hillittömästi katsellessaan, kuinka Cruz kaivoi saarta, jonka keskeltä hänet piti lopulta pelastaa. Äidin pitkä vaalea tukka hulmusi kuin leija tuulessa.

”Katso, kuinka poika kaivaa, Marco”, äiti sanoi isälle, joka piteli kameraa. ”Pieni arkeologin alkumme.”

”Ja sinä kun toivoit, että hän innostuu neurobiologiasta”, isä kiusoittelee.

”Hän voi tehdä molempia”, äiti sanoi ja kääntyi lapsen puoleen. ”Sinä voit tehdä, mitä ikinä vain haluatkin, Cruzer.”

”Äiti, auta!” Oli outoa katsella, miten piskuinen, nuorempi minä ojenteli pieniä käsiään äitiä kohti.

Äidin siniharmaat silmät vilkkuivat onnea, kun hän kumartui nostamaan poikaansa. Kohtaus välähti ja heidän halatessaan häipyi sitten näkymättömiin.

Äidin näkeminen lohdutti yleensä Cruzia, mutta ei tällä kertaa. Ei tänä iltana.

Tänä iltana se teki kipeää.

SEIKKAILUJA, VAAROJA JA JÄNNITTÄVÄ MAAILMANLAAJUINEN TEHTÄVÄ!

12-vuotias Cruz Coronado jättää taakseen kotinsa Havaijilla ja matkustaa maineikkaaseen Explorer Academyyn tullakseen suureksi tutkimusmatkailijaksi. Akatemia liittyy Cruzin menneisyyteen sala-peräisellä tavalla, ja pian selviää, että Cruzin opinnot ja tulevaisuus ovat vaarassa. Koodien ratkomisen, huimien oppituntien, uusien ystävien ja uskomattomien simulaatioharjoitusten lisäksi Cruzin on kohdattava kaikkein suurin mysteeri: kuka häntä vainoaa ja miksi?

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-3798-5

NATIONAL
GEOGRAPHIC

Kannen kuvitus: ANTONIO JAVIER CAPARO
Kannen suunnittelu: EVA ABSHER-SCHANTZ